

τοὺς πόδας ἐκείνων, τοὺς ὁποίους τώρα περὶ φρονούν, καὶ εὐτυχίαν των θὰ θεωρήσουν τὸ ν' ἀγαπηθῶν ὑπὸ δούλου, ὅπως διαφύγῃσι τὸν θάνατον. Οἱ δυνατοὶ δὲν θὰ περιμένουν τὴν ἡμέραν, θὰ γίνουν εὐτυχεῖς πρὸ τῆς ὥρας.

Τῆς περιεργείας τοῦ Ταμαριεζ σφοδρῶς προζυνθείσης, ἡ γραῖα Λουίζα ἔκρινεν ὅτι ἡ στιγμή τοῦ νὰ κτυπήσῃ τὸ ἀποφασιστικὸν κτύπημα ἐπέστη· χωρὶς ἄρα νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν τοῦ νὰ σκεφθῇ, προσέθετο.

— Δὲν ἤξεύρεις τάχα ὁ υἱός μου ὅτι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Μόρνου ὑπάρχει κρησφύγετόν τι, εἰς ὃ οὐδεὶς δύναται νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ; Ὁ ἀετὸς εἶναι εὐτυχὴς ἐν τῇ φωλεᾷ του, ὅταν ἔχῃ μετ' αὐτοῦ τὴν σύντροφόν του.

Βλέπουσα τὴν αἰφνιδίαν φλόγα, τὴν ὁποίαν τὸ βλέμμα τοῦ μαύρου ἀπήστραψεν, ἡ Λουίζα ἠδυνήθη νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶχε θριαμβήσει. Τὰ χεῖλη τῆς ἔλαβον τρομερὰν χαρὰς ἐκφρασιν. Ἐκ τοῦ προσώπου δὲ τοῦ Ταμαριεζ ἔβλεπέ τις ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ του συνεκροτεῖτο μάχη σφοδρά.

— Ὁ γυῖφ ζητεῖ ἀπὸ τὴν τραγῶνα τὴν εὐωχίαν του, ἐνῷ δύναται νὰ τὴν ἀρπάσῃ μετὰ τοὺς ὄνυχάς του; ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα.

Ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς, λεγούσης ταῦτα, ἀνέδιδεν ἐν τῇ σιχαῖ ἐρυθρὰν λάμψιν, ὡς ἡ τῆς τίγριδος, καὶ συγκίνησις ἀλλοκότου προσδοκίας διεγράφετο ἐφ' ὅλων τῶν χαρακτῆρων αὐτῆς.

— Ὁ υἱός μου θέλει νὰ σύρῃ αὐριον τὴν νέαν λευκὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μόρνου;

Τὸ στήθος τοῦ μαύρου ἔπαλλε σφοδρῶς κατὰ ψυχρὸς ἰδρώς ἐπιπτεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του, καὶ τὰ μέλη του ἔτρεμον· ἀλλ' αἶφνης ἔθεσε τὰς δύο τοῦ χεῖρας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ὤρμησεν ἔξω τῆς καλύβης ἐκπνευσμένην.

— Ποτέ! ποτέ!

— Ἄνδρες! ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα, εἰς ἑαυτὴν μόνον πρέπει νὰ βασισθῶ!..

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΛΟΥΚΙΛΗ.

(Συνέχεια ὅρα φυλ. 12)

Ἦλθε τέλος καὶ ἡ ἡλικία καθ' ἣν ἐγείρεται ἡ νόησις, καθ' ἣν ἐξέρχονται τῶν χειλέων οἱ πρῶτοι ψελλισμοί, οἱ ἐκπλήττοντες τὴν μητέρα, ἀλλ' ὁ νοῦς τῆς παιδὸς ἔφάνη βεθυσιμένους εἰς πεισματῶδῃ ὕπνον. Τὰ χεῖλη τῆς ἔμενον ἄφωνα καὶ ἀπῆντων εἰς τὰ φιλήματα τῆς μητρὸς διὰ μόνου τινὸς μειδιάματος ἀκινήτου, τὰ δὲ ὄμματα τῆς καὶ ἀρχήτερον ἔτι [ἐξέφραζον ἀλλόχωτόν τι. Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὁ καρπὸς τῆς μητρικῆς κοιλίας ἐταράχθη ἀπὸ τὸ τραγικὸν τοῦ θανάτου τοῦ πα-

τρός. Ἡ διάνοια τοῦ βρέφους, ἐν τῷ ἐξυπνῆσαι, προσεβλήθη ὑπὸ καταπλήξεως καὶ ληθαργίας. Οἱ ἱατροὶ περιέμενον νὰ γενῇ ἡ Λουκίλη ἐξαετῆς, ἵνα ἐκφέρῃσι γνώμην. Ἡ Λουκίλη ἦτον ἡδὴ ἐξαετῆς καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῆς οὐδόλως μετείχεν εἰς τὰ τῆς κοινῆς ζωῆς. Ὅταν ἡ μήτηρ αὐτῆς τὴν ἔθλιβεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, καλύπτουσα αὐτὴν τοῖς δακρυσί καὶ ταῖς θωπεῖαις, τὸ τέκνον θεώρει αὐτὴν μετὰ ὄμμα ἀφηρημένον, ὡς νὰ ἐνησυχεῖτο ἀλαχόθι ἡ καρδία του. Οὐδεμία τῶν παιδιῶν τῆς ἡλικίας του ἔθελγεν αὐτὸ, ἡγάπα μόνον τὴν θρημίαν, καὶ ἔμενον ὁλαῖς ἡμέραις βεθυσιμένη εἰς ἄφρονον βεθυασμὸν, ἀφ' οὗ τίποτε δὲν τὴν ἀπέσπα. Οἱ ἱατροὶ κληθέντες ἐκ νέου εἰς συμβούλιον, ἐδήλωσαν ἀδιστάκτως, ὅτι τὸ παιδίον ἔπαχε βλακίαν. Τότε δὲ ἡ μήτηρ, τὰ πάντα παραιτήσασα, ἀπεφάσισε ν' ἀφιερωθῇ ὅλη εἰς τὴν θυγατέρα τῆς, καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων, ἵνα ἔλθῃ καὶ κρύψῃ τὴν δυστυχίαν τῆς εἰς τὸν πύργον τοῦ Μονσαβράι.

Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν κατῴκουν καὶ ἐγὼ ἐνταῦθα, ὅτε ἡ μήτηρ τῆς Λουκίλης ἦλθεν ἐνταῦθα νὰ ἐνταφιασθῇ. Ἐν τούτοις ἡ Λουκίλη ἡλικιοῦτο, καὶ πρᾶγμα παράδοξον! ἐνῷ τὸ πνεῦμα αὐτῆς ἔμενε βεθυσιμένον εἰς βαθυτάτην νύκτα, ἡ καλλονὴ αὐτῆς καθεκάστη νέαν ἐλάβαν· λάμψιν. Ὅταν ἔφθασε τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, ἔλαβε θάρρος τι, διότι καθ' ὅσον ἀνεπέτιστο ἡ νηπιότης αὐτῆς, ἡ ψυχὴ τῆς ἐφαίνετο περιπεσούσα εἰς ὑπόκωφόν τινα ταραχήν. Παρεῖχε τὴν προαίσθησιν κρίσεως τινος, ἥτις ἔμελλε σήμερον ἡ αὐριον ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς εἰμαρμένης τῆς. Ἡ ιδέα ἔζη ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ δὲν εὗρισκεν ἐξοδόν.

Τοῦ ἀνέμου ὁ ψιθυρισμὸς, αἱ ἀρμονίαι τῆς ἐσπέρας, ὁ θόρυβος τοῦ Κρεσούσου ἐξήσκουν μυστηριώδη τινα ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἀδρού τουτου πλάσματος. Ὅταν ἡ Κ. Μονσαβράι ἔψαλλε πρὸς τὸ μέλος τοῦ κυμβάλου, ἡ Λουκίλη ἐφαίνετο ἔτι μᾶλλον βυθισμένη εἰς τοὺς βεθυασμούς τῆς, εἴτα δακρύων κρουνοὶ ἀνέβλυζον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ἔρρεον ἡρέμα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς. Ταραχὴ τις ἀκαταμάχητος εἰκονίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμήν ἀνέμενον νὰ ἰδῷ τέλος τὴν ζωὴν ἐκρηγνυομένην. Ἀλλὰ δὲν ἐπιχειρῶ νὰ σοὶ περιγράψω πάσας τὰς σπαραξικαρδίους σκηναίς, ὅσων ἐγενον μάρτυς μετὰ τὴν μητρός ζητούσης γονυπετῶς παρὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, νὰ τὴν ἀκούσῃ νὰ τὴν ἐμιλήσῃ, νὰ τὴν ἀποκριθῇ, καὶ τῆς Λουκίλης θωπευούσης τὴν κόμην τῆς μητρὸς τῆς, καὶ ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως μειδιώσης ἐκστατικῶς, ἡ δάκρυα σιωπηλὰ λειβομένης. Ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν ἀνανεοῦτο καθεκάστην τὰ αὐτὰ, καὶ ὅμως δὲν εἶδ' ὅτε παραφροσύνην γλυκυτέραν, ἡ συχαιτέραν ἡ Λουκίλη ἀγαπᾷ καὶ ἐννοεῖ τὴν φύσιν. Ἀρσέσκειται νὰ παίξῃ μετ' ἄνθη, νὰ περικυκλοῦται ὑπ' αὐτῶν, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ ἀγαπᾷ τὴν θεωρίαν τῶν διαστέρων νυκτῶν, ὡς ψυχὴ τις ποθεῖσα τὴν εἰς οὐρανοὺς ἐπάνοδον· τι νὰ σοὶ εἰπῶ περισσότερον. Γλυκεῖα καὶ ἀγαθὴ, εὐ-

γνώμων καὶ τρυφερὰ, ἡ δύστηνος φιλάττη κόρη δὲν δύναται τίποτε νὰ ἐκφράσῃ τῶν ὅσα αἰσθάνεται. Εἶναι εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, ὡς ὄργανόν τι μελωδικόν, τοῦ ὁποίου συνέτριψε τὰς χορδὰς ἡ τρικυμία, καὶ τοῦ ὁποίου τὸν ἦχον εἰς μάτην μέχρι τοῦδε προσεπαθήσαμεν ν' ἀναστήσωμεν. Ἡ κρίσις ἐν τούτοις τὴν ὁποίαν προβλέπω εἶναι ἐγγύς. Ἡ Λουκίλη εἶναι δέκα ἔξ' ἐτῶν τὰ συμπτώματα ἐπισωρεύονται, αὐτὸς ὁ μαρασμὸς τῆς εἶναι προμῆνυμα ἄπαιστον. Ἡ ψυχὴ αὐτῆς ταράττεται καὶ παλαίει ἵνα δαπανήσῃ τὰ δεσμά της... Ἀγνοῶ πῶς θέλει τελειώσει τὸ πρᾶγμα. Ἰδοὺ τοῦ εὐρισκόμεθα. Ἡ κρίσις εἶναι ἀφευκτος, ἐπικειμένη, δύναται νὰ σώσῃ τὴν Λουκίλην, ἀλλὰ δύναται καὶ νὰ τὴν φονεύσῃ, καὶ ἂν, ὅ μὴ γένοιτο, ἡ Λουκίλη ἀποθάνῃ τί θέλει γίνῃ ἡ μήτηρ της;

Ἡ διήγησις, ἣν ἤκουσε, συνεκίνησε βαθέως τὸν νέον καλλιτέχνην ὅστις ἀπέσχε πάσης παρρητήσεως καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ σύννους.

Ὅταν διεκόπη ἡ σιωπὴ, ὁ λόγος ἐλπίδων μεστὸς περιστράφη περὶ τῆς ἀσθενοῦς καὶ περὶ τῆς τυυχίας ἐλευσεως τοῦ ἱατροῦ καὶ κατοικήσεως του εἰς τὴν κοιλάδα ἐκείνην. Καὶ οὕτω, ἐνῷ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὁ ἱερεὺς, ὅστις παρακατῶκει ἐνταῦθα, ἦν ἀφωσιωμένος ὅλος εἰς τὰς περὶ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ πνευματικοῦ ποιμνίου φροντίδας, ἀπεράσισε καὶ ὁ ἱατρὸς νὰ γίνῃ ἐταῖρος τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὸ θεάρεστον καὶ εὐσεβεῖς ἔργον του...

Ἡ νύξ εἶχε προχωρήσει· ὁ ἱατρὸς ἰδὼν τὸ ὥρολόγιόν του, ἠγέρθη ἐσπυσμένος ἵνα μεταβῇ εἰς (Εὐτέρ. φύλ. 13 τόμ. ΣΤ').

τὸν πύργον· ὁ Φρεδερίκος τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς πύλης καὶ ἐπανῆλθεν εἰς ἅγιον Μαυρίκιον βραδυπορῶν καὶ ἀναπεμπάζων τὰ τῆς εἰμαρμένης τῆς Λουκίλλης.

Δ'.

Αἱ ἡμέραι διεδέχοντο τὰς ἡμέρας, καὶ ὁ Φρεδερίκος δὲν ἀπῆρχετο. Ἦθελε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος ἐκείνου τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Ἡ κατάστασις τῆς Λουκίλλης, ὡς ἐλέγετο ἤδη, ἐτρέπετο ἐπὶ τὸ χεῖρον, ὁ χειμὼν ἀπεδιώξε τὰς μαγείας τοῦ φθινοπώρου, μόνωσις καὶ ἐρημία περιετοιχίζον τὸν καλλιτέχνην, περὶ τὸν ὁποῖον τὰ πάντα ἤδη συνεσκόταζον...

Καὶ ἐσπέραν τινὰ ὁ Φρεδερίκος ἐκάθητο παρὰ τὴν ἐστίαν τοῦ ξενοδοχείου του εἰς ἄκρον ἄθυμος. Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐσήμενον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου οἱ πένθιμοι κώδωνες, οἱ ἀναγγέλλοντες τὸ ψυχρὸ ῥάγημα τοῦ ἀποθνήσκοντος, καὶ εἶδεν μετὰ τὴν μεσημβρίαν τὸν ἐφημέριον πορευόμενον εἰς τὸν πύργον μετὰ τῆς θείας μεταλήψεως. Ὁ Φρεδερίκος ἦτο βυθισμένος εἰς σκέψεις, οὐδὲ ἤκουε παντάπασιν τὴν περὶ αὐτοῦ ὁμιλίαν τῶν ξενοδόχων του. Αἰφνης ἠκούσθη τὸ κάλπασμα δύο ἵππων, ῥίτινες ἐστάθησαν πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Χρυστοῦ Ἀετοῦ, καὶ συγχρόνως σχεδὸν εἰσῆλθεν ὑπὸ πρέτης τις τοῦ πύργου ὅστις ἐξήτησε τὸν Κ. Φρεδερίκον Λαμβέρ.

— Ἐγὼ εἰμαι. Τί ἀγαπᾷς; ἠρώτησεν ὁ Φρεδερίκος.

— Ὁ διγγελεύς ἐξήγαγε τοῦ κόλπου τοῦ γράμ-
μα τι καὶ τὸ ἐνεχείρησεν εἰς τὸν Φρεδερίκον. Πε-
ριεῖχε τὰς ἐξῆς λέξεις.

« Ἡ Λουκίλη δὲν ζῇ πλέον. Ἐλθετε νὰ ζωγρα-
φήσετε τὴν εἰκόνα τῆς Ἡ μήτηρ αὐτῆς σὰς παρα-
καλεῖ.

Ὁ Ἰατρός Βικέντιος ».

Ὁ Φρεδερίκος ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὸ χαρτοφυ-
λάκιόν του καὶ ἠκολούθησε τὸν ὑπηρέτην.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ. Μετὰ μιᾶς ὥρας δρόμον,
οἱ ἵπποι ἐστάθησαν πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ πύργου.
Ὅτε ὁ Φρεδερίκος εἰσῆλθεν, ἡ αὐλὴ ἐπληροῦτο θο-
ρύβου. Οἱ ὑπηρέται ὡς σκιαὶ σπεύδουσαι, ὑπὴ
γαινόν, ἤρχοντο, διεσταυροῦντο εἰς ἕκαστον βῆμα.
Τέθριππον ταχυδρομικὸν ὄχημα, περιέμενεν ἐτοι-
μον ν' ἀναχωρήσῃ. Ξένος τις, ἔχων σοδαρὰν καὶ
περίλυπον τὴν φυσιογνωμίαν, διελέγετο μετὰ τοῦ
ἱατροῦ ἤτο ὁ ἐπ' ἀνδρὶ ἀδελφὸς τῆς Κ. Μονσαβραί.

— Ὁφελήθητε ἀπὸ τὴν λειποθυμίαν τῆς, ἔλε-
γεν ὁ Ἰατρός, ἐπάρετέ τὴν ἄνευ βροχύτητος πρὶν
ἐπαναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἐν ἰδῇ πάλιν τὴν
θυγατέρα τῆς νεκράν, δὲν ἀσφαλίζω τὴν ζωὴν τῆς.

Στιγμὰς τινας ἔπειτα ὁ Κ. Μονσαβραί ἀπέθετε
ἐπὶ τῶν προσκεφαλακίων τῆς ἀμάξης τὴν νύμφην
τοῦ λειποθυμημένον. Ἐκάθητε καὶ αὐτὸς πλη-
σίον του καὶ τὸ ὄχημα ἀνεχώρησε.

Ὁ Φρεδερίκος εἰσῆλθεν.

Ὁ θάλαμος ἐφοτίζετο ὑπὸ δύο μόνον λαμπάδων,
αἵτινες ἔκαιον εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς νεκρᾶς.
Ὁ ἐξημέριος γονυκλινὴς ἀνεγίνωσκε, ταπεινῇ τῇ

φωνῇ, τὰς νεκροσίμους εὐχάς. Ἡ παρθένος λευχεί-
μων καὶ φέρουσα στέφανον ἐκ λευκῶν ρόδων, ἔ-
κειτο ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, ἔτι πλέον περικαλλὴς
παρ' ὅτι ἦν ζῶσα, ὡραία ἐξ οὐρανίας καλλονῆς.
Ὁ θάνατος ἔφερεν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων ἐκείνων χει-
λέων μειδιάμα ἀγγέλων, ἔλεγες δὲ, ὅτι ἡ ψυχὴ
ἀνιπταμένη, ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ ὤχρου προσώπου τῆς
ἀπαύγασμά τι τῶν οὐρανῶν.

Ὁ Φρεδερίκος ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ὑπὸ πιέ-
σεως ἀνεκφράστου κυριευμένην. Ἐγονυπέτησε καὶ
προσευχήθη. Ἐπειτα ἔλαβε τὸ χαρτοφυλάκιόν του
καὶ ἤρχισε νὰ ζωγραφῇ. Ἀλλὰ μόλις τὸ ἥμισυ
ἔργου τοῦ ἐξετέλεσε καὶ ἠναγκάσθη νὰ τὸ δια-
κόψῃ. Ἡ γραφὴς ἔτρεμεν εἰς τὰς χεῖράς του, ἰδρῶς
ψυχρὸς κατέβρεχε τοὺς κροτάφους του. Ὡς ὅλοι οἱ
ἐπὶ νεκρῶν ἀγρυπνοῦντες, καὶ αὐτὸς κατείχετο
ὑπὸ φρεναπάτης παραδόξου. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπε
τὴν Λουκίλην ὑπεγείρουσαν τὰς βλεφαρίδας τῆς,
διανοίγουσαν τὰ χεῖλη τῆς, ἐκτείνουσαν τὴν χεῖρα
αὐτῆς. Καὶ ἄλλατε μὲν προσεῖχε μετ' ἀνησυχίας
εἰς τὰ φαινόμενα ταῦτα κινήματα, ἔτεινε τὸ σῶς
ὡς ν' ἀκούσῃ τὴν κραυγὴν τῆς νεκρᾶς· ἄλλοτε δὲ
ἐπάσχιζε νὰ διασκεδάσῃ τὰ ὁράματα ταῦτα, βλέ-
πων τὸν ἱερέα προσηλωμένον πάντοτε πρὸ τοῦ
ἐσταυρωμένου, καὶ ἡ ὄψις τοῦ εὐσεβοῦς γέροντος
τὸν καθησύχαζεν. Ἀλλὰ ἤλθε στιγμὴ, καθ' ἣν μὴ
ἀντέχων πλέον, ὁ Φρεδερίκος ἠγέρθη, ὡς θέλων
νὰ φύγῃ τὸν ἄεγγον τῶν στοχασμῶν του. Ἦνοιξε
τὰ παράθυρον, περιεπάτησεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ

ὁ ψυχρὸς ἄνθρωπος τῆς νυκτὸς κατεπράυνε τὴν ἐξαψίν τῆς φαντασίας του.

Ἐπανελάβε τὴν γραφίδα του, καὶ κεκλιμένος ἐπὶ τοῦ ἔργου του, ἀφοῦ δεκάκις εἶχεν ἀπαλείψει τὰς γραμμὰς τῶν χειλέων, τὰ ὅποια δὲν ἐπετύγχανεν, τελευταῖον ἐνόμισεν ὅτι εἶχον ἄριστα, καὶ ὅπως βεβαιωθῇ, ἤρε τὰ ὄμματά του ἐπὶ τοῦ πρωτοτύπου...

Ἐπηγωνισμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, γαληνιαία καὶ ἥρμος ὡς κοράσιον ἐγειρόμενον τὸ πρῶτ' μετὰ νύκτα ἡδυόνηρα, ἡ Λουκίλη ἐθεώρει αὐτὸν μετ' ἡθους περιεργείας.

— Ἡ μήτηρ μου; ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ μου; εἶπε μετὰ φωνῆς παιδός.

Καί, ὅμοια τῷ ἄνθει, τῷ κλίνοντι ὑπὸ τὸ ὕδωρ τοῦ οὐρανοῦ τὸ ὅποιον ἐδίψει ὁ κάλυξ αὐτοῦ, ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῆς στρώματός της.

Ε'.

Βεθυτισμένος εἰς τὴν προσευχὴν του, ὁ ἐφημέριος δὲν εἶχε ποσῶς ἀκούσει τὴν φωνὴν τῆς Λουκίλης. Ἀλλὰ κραυγὴ τοῦ Φρεδερίκου ἐξήγαγεν αὐτὸν τῆς εὐσεβοῦς προσηλώσεώς του, ἔτρεξε λοιπὸν πρὸς τὴν κλίνην τῆς κόρης.

— Ζή! ἐκράχυσεν ὁ Φρεδερίκος πεσὼν εἰς τὸν τράχηλόν του, ζή, μοῦ ὠμίλησε!

Καὶ δρομαῖος ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἱατροῦ Βικεντίου.

Δὲν ἐπεριπάτει, ἐπέτα μᾶλλον. Φθὰς δὲ εἰς τὸν πρὸς τὸν ὄρον του, ἤνοιξε τὸ δρύφακτον, διήλθε τὸν κῆπον, ἀνέβη τὴν κλίμακα ἀπνευστί, καὶ ὁρμήσας εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα ὁ ἱατρός, κατεχόμενος ὑπὸ τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων, τὰς ὁποίας εἶχεν αἰσθανθῇ, ἐρηγόρει ἀκόμη, καὶ τοι ἡ ὥρα ἦν ἤδη προκεχωρημένη.

— Ἐλα, ἱατρέ μου, ἐφώνησε, ζή ἐκείνη, ἀναπνέει μὴ χάνης καιρὸν, ἔλα πρὸς βοήθειάν της. Καὶ ταῦτα λέγων ἐξήτει νὰ τὸν σύρῃ ἔξω τοῦ δωματός;

Ὁ ἱατρός τὸν ἐκύτταζε μὲ θαυμασμὸν μετέχον τὰ τινος φόβου, καὶ ἡρώτα ἑαυτὸν ἂν ὁ Φρεδερίκος εἶχε χάσει τὰς φρένας του.

— Ἀλλὰ, ἐπανελάβε λέγων μὲ ζέσιν ὁ Φρεδερίκος, δὲν μ' ἐνόησες; Ἀναπνέει, σοὶ λέγω, μοῦ ὠμίλησε! Ἐλα, δι' ἀγάπην Θεοῦ, τί περιμένεις; ἔλα. Καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν τὸν ἔσυρε.

Ὁ ἱατρός τὸν ἠκολούθει μὲ μεγάλην δυσκολίαν, καὶ ἀκόμη ἀμφίβαλλε. Εἰσελθὼν ὅμως εἰς τὸν πύργον, ἐβεβαιώθει ὅτι ὁ Φρεδερίκος τοῦ εἶχεν εἰπεῖ τὴν ἀλήθειαν. Εἰς τοὺς προδῶμους, εἰς ὅλα τὰ πατώματα, παντοῦ, τίποτε ἄλλο δὲν ἠκούετο παρὰ μία φωνή — ἡ Λουκίλη δὲν ἀπέθανε! Τρέμων εἰσῆλθεν ὁ ἱατρός εἰς τὸν θάλαμον τῆς νεάνιδος. Ἡ Λουκίλη ἦτο μὲν πάντοτε ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, ἀλλ' ὅμως αἱ παρειαὶ τῆς εἶχον ἀναλάβει τὴν χροιάν τῆς ζωῆς. Ἡ τροφὸς τῆς, καθ-

μένη πλησίον τῆς, ἠκραζέτο καὶ ἀνέπνεε τὴν πνοήν, ἥτις ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς. Ὁ ἐφημέριος, γονυπετὴς εἶχε διακόψει τὴν νεκρικὴν προσευχὴν, διὰ νὰ ἀποπέμψῃ ὕμνον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν. Ὁ ἱατρός, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς κόρης, καὶ δάκρυα χαρᾶς κατέρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων του.

— Ναι, ὦ Θεέ μου, ἐφώνησε, ζή!

Ἡ Λουκίλη ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἤνοιξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ φέρουσα αὐτοὺς ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τοῦ ἱατροῦ εἰς τὸν ἐφημέριον.

— Ἄ! σεῖς εἰσθε, φίλοι μου, τοὺς εἶπε μὲ φωνὴν γλυκεῖαν καὶ προσπνῆ.

Ἡ κρίσις ἡ ὁποία ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὸν θάνατον, τὴν ἔσωσε ὁ πέπλος ὅστις διεχώριζε τὸ λογικὸν τῆς ἀπὸ τοῦ κόσμου τῶν ζώντων εἶχε διαρραγῇ.

Ἐξαντληθεῖσα ὅμως ἀπὸ τὸν βραχὺν τοῦτον ἀγῶνα, ἡ Λουκίλη ἐπανεπέσσε πάλιν εἰς τὴν κλίνην τῆς.

— Ποῦ εἶναι ἡ Κ. Μονσαβράι; ἠρώτησεν ὁ Φρεδερίκος ποῦ τὴν ἔφεραν ὁ ἀνδράδελφός της; Πρέπει νὰ στείλωμεν νὰ τὴν εἰδοποιήσωμεν περὶ τοῦ εὐτυχοῦς τούτου περιστατικοῦ.

Ἀλλ' ὁ ἱατρός, λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, τὸν ἔφερε πλησίον ἐνὸς παραθύρου ὁ ἐφημέριος τοὺς ἠκολούθησε.

— Ἐσώθη, εἶπεν ὁ ἱατρός σιγαλὰ, ἐσώθη, τὸ πιστεύω, τὸ ἐλπίζω, ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἐγγυῶμαι περὶ τούτου. Νὰ στείλωμεν νὰ τὴν εἰδοποιήσωμεν! Ἐσκέφθης καλῶς τὸ πρᾶγμα; Καὶ ἂν ὁ Θεὸς ἤθελε καλέσει τὴν Λουκίλην, ἡ Κ. Μονσαβράι ἀπώληκε τὴν κόρην τῆς δίδ. Ποῖν τῆς μνηύσωμεν περὶ τούτου, ἂς περιμείνωμεν νὰ γίνῃ τελεία ἡ νεκρά-νάστασις αὐτῆς. Ἄς φαισθῶμεν τῆς μητρικῆς καρδίας, καὶ ἂς μὴν τῆς δώσωμεν τόσον γρήγορα χαρὰν, ἡ ὁποία ἡμπορεῖ νὰ τελειώσῃ διὰ τῆς ἀπελπισίας.

Ὁ Φρεδερίκος καὶ ὁ ἐφημέριος ἐσυμφώνησαν μὲ τὴν γνώμην ταύτην. Καὶ πραγματικῶς μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἡ ἱσὺς τῆς Λουκίλης ἦτο βεβαία. Τὸ λογικὸν εἶχεν ἐπανελθεῖ μετὰ τῆς ὑγείας ἡ κρίσις εἶχε συντρίψει τὰ δεσμά της, ἡ διάνοια εἶχεν εὗρει ἔξοδον, καὶ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ ἀγγελιαφόρος ἦν ἔτοιμος νὰ κινήσῃ, ἔλαβαν ἀπὸ τὸν ὑποκόμηντα Μονσαβράι ἐπιστολὴν τινα εἰς τὸν πύργον δηλοποιούσαν, ὅτι ἔφερε τὴν νύμφην του εἰς Ἰταλίαν. Χωρὶς βραδύτητα λοιπὸν, ὁ ἱατρός ἔγραψε συγχρόνως εἰς Ῥώμην, εἰς Νεάπολιν καὶ εἰς Φλωρεντίαν, καὶ δὲν ἀμφίβαλλε ποσῶς ὅτι ἡ Κ. Μονσαβράι ἤθελεν ἐπιστρέψαι περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνός.

ΣΤ'.

Ἡ ἀνάρρωσις τῆς Λουκίλης ἐχώρει γιγαντιαίαις βήμασι. Καθόσον δὲ αἱ δυνάμεις τῆς ἀνεγεννῶντο, τοσοῦτον καὶ τὸ λογικὸν ἠύξανε. Ὡς γὰρ ἀγνὴ καὶ παρθένος, τὴν ὁποίαν ποτὲ ἐργαλεῖον καλλιτεργείας δὲν ἐξητθένησε, παρήγαγεν ἀκόπως καὶ ἐν ἀφθ-

νία καρπούς εκπλήττοντας τὴν ὄρασιν. Ὁ ἐφημέριος, ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ Φρεδερίκος δὲν τὴν ἄφιναν μόνην οὐδὲ στιγμὴν ἀμιλλῶντο τίς νὰ τὴν περιποιηθῇ μετὰ πλειοτέρας προθυμίας καὶ ζέσεως, τίς πλειότερον ὃν ἀγρυπνήσῃ ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἐσυγκινεῖσιν βλέπων τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἄνδρας, ἐπαγρυπνοῦντας ἐπὶ τῆς νέας ἐκείνης κόρης, μὲ ἐπιμέλειαν καὶ τρυφερότητα μητρικὴν. Ἐκαστος τῶν τριῶν τούτων πιστῶν φυλάκων ἐλάμβανε τὸ μέρος του, κατὰ τὴν ἐπιστήμην του, ἐπὶ τῆς θαυματουργοῦ ταύτης νεκραναστάσεως. Ἐν τοσούτῳ, καίτοι ἤδη ἡγγίζεν ὁ χειμῶν, ἀκτίνες τινες μολοντοῦτο τοῦ ἡλίου ἐχρῶσθαι ἐτι τὴν παιδίαν καὶ τοὺς λόφους τοὺς περὶ αὐτήν. Ὁ ἰατρὸς ἐξήγει εἰς τὴν νέαν κόρην τὴν φύσιν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἀκόμη διδῆναι ἢ ὁπισθεν πυκνῆς νεφέλης. Ἐκαστος περιπάτος, καὶ τι ἐδιδάσκετο, καὶ τι ἀπεκαλύπτετο εἰς αὐτήν. Βράχος τις, φυτὸν τι, διάργυρός τις πηγὴ παρείχον αὐτῇ εὐκαιρίαν νὰ ζωπυρῇ καὶ ἀναπτύσῃ τὸ πνεῦμα τῆς νέας συντρόφου του. Τότε ὁ ἱερεὺς, μάρτυς τῆς θαυματουργοῦ ἀναπτύξεως τῆς παιδικῆς ταύτης ψυχῆς, ἐδείκνυε αὐτῇ τὸν δάκτυλον τοῦ Θεοῦ ἐν ὅλῃ τῇ κτίσει. Κατόπιν ἤρχετο ἡ σειρά τοῦ Φρεδερίκου, καὶ τὸ μέρος του, καίτοι μετριώτερον κατ' ἐπιφάνειαν, δὲν ἦτον ὀλιγώτερον μέγα καὶ σπουδαῖον διὰ τῆς χάριτός του, τῆς νεότητός του, τῆς φιλοστόργου προθυμίας, διὰ τῆς ὅλως ἀδελφικῆς συμπαθείας τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς τὴν ὥραϊαν κόρην, συμετεῖχε κατὰ μέγαν λόγον τοῦ ἔργου τῶν δύο ἀδελφῶν, καὶ πιστεύω μάλιστα ὅτι μόνη ἡ παρουσία του ἦτον εὐγλωττοτέρα ὅλων τῶν ὀμιλιῶν τοῦ ἀγαθοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἐφημερίου. Ἄν ἐδράδυνε νὰ ἔλθῃ, πυρετώδης τότε ἐφάνετο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Λουκίλης ἀνησυχία. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸν ἐβλεπε πλέον, ἀφοῦ ἤκουε τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του, ἡ καρδία τῆς ἐθερμαίνετο, καὶ ἐδιπλασίαζε τὴν περιέργειαν τοῦ πνεύματός της. Πλησίον τοῦ Φρεδερίκου, τὰ πάντα ἤθελε νὰ γνωρίσῃ, τὰ πάντα νὰ μάθῃ μακρὰν αὐτοῦ ἢ φύσις, δὲν ἐφάνετο πλέον εἰς αὐτὴν ἡ θέα μὰ τι ἀδιάφορον. Δὲν ἐζήτηε νὰ ἐξηγήσῃ εἰς ἑαυτὴν τὴν ἐν τῷ πύργῳ παρουσίαν τοῦ νεανίου· ἡ γνῶσις τίς ἦτο, πόθεν ἤρχετο, οὐδὲ διελογίζετο καὶ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ αὐτοῦ. Ἡ ψυχὴ τῆς, ἐξεγερθεῖσα, εἶχε τεθῇ ὀλόκληρος ἐπ' αὐτοῦ, ὡς περιστέρα ἦτις, κατὰ πρῶτον ἐξεληοῦσα τῆς φωνῆς τῆς, ἐπικαθίζει εἰς τὸν γείτονα κλῶνα τοῦ δένδρου.

Ἐπελθόντος τοῦ χειμῶνος, ἐδέησε νὰ ἀποχαιρετήσωσι τοὺς περιπάτους, καὶ νὰ συναθροισθῶσι περὶ τὴν ἐστίαν. Συνδιαλέξεις ποικίλαι, ἀναγνώσεις καλῶς ἐκλελεγμέναι, μαθήματα παραδιδόμενα ἐναλλὰξ ὑπὸ τοῦ Φρεδερίκου καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν, ἐξηκολούθουν τὸ ἀρξάμενον ἔργον. Ὁ Φρεδερίκος διόλου δὲν ὠμοιάζε πρὸς τοὺς καθ' ἡμᾶς ζωγράφους· δὲν περιώριζε τὰς σπουδὰς του εἰς τὸ ἀπόκρυφον τῆς τέχνης αὐτοῦ· ἐφρόνει ὅτι ἐκτὸς τῆς ζωγραφικῆς δύναταί τις, αἰτῶν ἐπιμελῶς, νὰ εὖρῃ

καὶ τινα, ἔστω καὶ μικρά, πράγματα, οὐχὶ ἀνάξια πρὸς ἐξάσκησιν καὶ στολισμὸν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ὅθεν ἐλάμβανε μέρος οὐχὶ δευτερεύον εἰς τὰ ἔργα τῆς ἡμέρας, εἰς τὰς συνδιαλέξεις τὰς ἐσπερινὰς. Ἡ δὲ Λουκίλη ἠκροῦτο αὐτοῦ, κρεμαμένη εἰς τὰ χεῖλη του· ἡ Λουκίλη ἠγάπα πᾶν ὃ, τι ἔλεγεν αὐτός.

Ἡ ζωὴ τοῦ νεανίου ἡμῶν ἦτο γλυκεία ἀναμφιβόλως. Ἀνεχώρει τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὸν Ἅγιον Μαυρίκιον, περιέμενε ὀλίγον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ, καὶ παραλαμβάνων αὐτὸν, ἐπορεύοντο ἀμφότεροι εἰς τὸν πύργον. Ὁ χειμῶν ἔχει θέλητρον τὰ ὁποῖα οἱ ἐν ταῖς πόλεσιν ἀγνοοῦν. Ἡ ἐξοχὴ ἦν ὥραϊα καὶ ὑπὸ τὸν λευκὸν αὐτῆς μανδύαν. Τὰ δάση ὑπὸ πάχνης πεφορτισμένα, εἶχον καὶ ἐν τῇ ὀμίλῃ μαγικὴν θάαν. Ἄμα δὲ διεκρίνε μακρόθεν ἐρχομένους τοὺς δύο φίλους, ἡ Λουκίλη περιτετυλιγμένη εἰς διφθέρας ἔτρεχε πρὸς ὑπάντας αὐτῶν· ἡ ἀπεσκληρυμένη χιών μόλις ἔτριζε ὑπὸ τοὺς λεπτοφυεῖς αὐτῆς πόδας. Ἡ ἡμέρα διήρχετο φαίδρα καὶ χαρμόσυνη, καὶ ὁ Φρεδερίκος ἐπανήρχετο τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ χωρίον, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἐφημερίου, τοῦ ὁποίου τὸν ζῆλον δὲν ἴσχυσε νὰ χαλαρώσῃ τῆς ὥρας ἡ τραχύτης. Ἐρωτῶ ἤδη, ποία ὁπωσοῦν ποιητικὴ φαντασία δὲν ἤθελε ζηλεύσει τὴν τύχην τοῦ νεανίου ἐκείνου; Μ' ἀναμιγνύῃ τις τὰς ἡμέρας του εἰς τὰς ἡμέρας ἀξιολατρεύτου πλάσματος τὸ ὁποῖον, διὰ σπανίου τινὸς προνομίου, ἦνε ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀφέλειαν τῆς νηπιότητος καὶ τὰς χάριτας τῆς νεότητος· νὰ παρίσταται εἰς τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης ψυχῆς, νὰ ἐπιτηρῇ, καὶ διευθύνῃ τὴν πτῆσιν τῆς διανοίας τῆς· ν' ἀριθμῇ, νὰ καταλαμβάνῃ τοὺς πρῶτους παλμοὺς τῆς καρδίας τῆς, ἦτο γλυκὺς προορισμὸς, καὶ, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ζωὴ εἰς ἄκρον ἡδεῖα. Καὶ μολοντοῦτο ὁ Φρεδερίκος ἀπεφάσισε ν' ἀποσπάσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τὸ θέλητρον, τὸ ὁποῖον τὸν κατεγοήτευε· διότι κατενόησε μέχρι τέλους τὸν κίνδυνον τῆς στενῆς ταύτης σχέσεως. . . Διότι, αὐτὸς μὲν ἦτο πενέστατος, ἡ δὲ Λουκίλη κατήγετο ἀπὸ οἰκογένειαν ὑψηλῆς τάξεως, ὥστε οὐδὲ καὶ νὰ φαντασθῇ ἡδύνατο ὅτι ἤθελε ποτε τῇ παρουσιάσει τὴν χεῖρά του. Ποῦ θὰ τὸν ἔφερε λοιπὸν ἡ πάντοτε αὐξοῦσα ἐκείνη φιλία, ἡ ἀμοιβαία ἐκείνη φιλία ἥτις δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὁμολογίας; Δὲν ἦτο παραφροσύνη νὰ ῥιψοκινδυνεύῃ πλειότερον ἐπὶ ὁδοῦ τοσούτῳ κινδυνώδους; Ταυτοχρόνως δὲ, ἐνῷ τὸ λογικὸν τὸν διέτασσε ν' ἀπομακρυνθῇ, αἱ ἐργασίαι του τὸν ἐκάλουν ἐπιμόνως εἰς Παρίσιους, ὥστε ἀπεφάσισε μετ' ὀλίγον ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἐσπέραν τινα λοιπὴν, ἐνῷ ὅλοι ἦσαν συνηγμένοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ὁ Φρεδερίκος, ἀνήγγειλε τὴν ἀναχώρησίν του, καὶ ἀπεχαιρέτησε τὴν νέαν κόρην. Ἡ Λουκίλη ὠχρίασε καὶ ἐσίγησεν τὴν εἰδήσιν ταύτην ἀκούσασα. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐνόουν ἐπίσης καὶ αὐτοί, καὶ τοι ὀλιγώτερον τοῦ Φρεδερίκου, τὸν κίνδυνον τῆς θέσεώς του. Ὅθεν ἂν καὶ τὸν ἠγάπων τρυφερά, δὲν ἐζήτησαν νὰ τὸν ἐμποδίσωσι.

— Εἶναι ἀληθινόν; εἶπε τέλος ἡ Λουκίλη μετὰ φωνὴν ἐκλελειπυῖαν ἐν ᾗ ἐξεικονίζετο ἡ ταραχὴ τῆς ψυχῆς τῆς ὁμιλεῖς σπουδαίως; Ἀναχωρεῖς, καὶ διατί; τί σοῦ λείπει; Δὲν εἶσαι λοιπὸν εὐτυχὴς πλησίον ἡμῶν; Δὲν ἀγαπᾷς λοιπὸν τοὺς φίλους σου;

— Ὁφείλω νὰ ἀναχωρήσω, ἐπανελάβεν ὁ Φρεδερίκος· τὸ νὰ ζῶ διὰ τῆς ζωῆς σας εἶναι εὐτυχία ἡ ὁποία δὲν εἶναι πλασμένη δι' ἐμέ.

— ἔχει δίκαιον, τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἐφημέριος. Ἐκαστος εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ἔχει τὰ καθήκοντά του· ἡ ἀργία δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν ἡλικίαν του.

— Κύριε Φρεδερίκε, ἐπανελάβεν ἡ Λουκίλη, στρέφουσα πρὸς αὐτὸν βλέμμα ἱκετευτικόν, περιμεινέ τοῦλάχιστον τὴν ἐπιστροφὴν τῆς μητρὸς μου.

— Ἡ θέσις τοῦ δὲν εἶναι πλησίον μας, εἶπεν ὁ δόκτωρ· ἐγωῖσμός μας θὰ ἦτο τὸ νὰ θελήσωμεν νὰ τὸν κρατήσωμεν περισσότερον. Ἰδοὺ τόσας ἡμέρας ὅπου ἔχασεν ἡδὴ! Τὰ δοκίμιά του ἦσαν λαμπρά· ἦλθε λοιπὸν ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις του.

— Ναί, καὶ ὑγιαίνετε, φίλοι μου, εἶπεν ὁ Φρεδερίκος ἐγερθεῖς, καὶ σφίγγας ἀλληλοδιαδόχως τὴν χεῖρα τῆς Λουκίλης, τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ ἐφημερίου, ὑγιαίνετε! Ἐνθυμεῖσθε ἐνίοτε καὶ ἐμέ, ὅστις θὰ σὰς ἐνθυμοῦμαι ἀκαταπαύστως. Πλησίον σας διήλθον τὰς εὐτυχεστέρας ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, οὐδὲ θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ. Ἐστὲ εὐτυχεῖς, καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ σὰς χαρίξῃ ὅλας τὰς χαρὰς τῶν ὁποίων εἴσθε ἄξιοι!

Ὁ ἱατρὸς καὶ ὁ ἐφημέριος ἀμυδρῶς πως διεώραν τὰ κινουντα αὐτὸν αἰσθήματα. Τὸν ἐνηγκαλίσθησαν μετὰ στοργὴν ὅλως πατρικὴν. Ἡ δὲ Λουκίλη ὠχρὰ, ἄφωνος, ἀκίνητος, ἠτένιζε τὸν Φρεδερίκον καὶ ἐφαίνετο μὴ ἐννοοῦσα τίποτε ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν συμβαινόντων. Ὁ Φρεδερίκος ἐξῆλθε μὲν μετὰ καρδίαν ἐσπαραγμένην, ἀλλὰ μετὰ σταθερὸν βῆμα, καὶ κύριος τῆς συγκινήσεώς του.

Τῇ ἐπαύριον, ἅμα τῇ πρωτῇ, ἐνῷ ἐνησχολεῖτο εἰς τὰς προετοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεώς του, εἶδεν εἰσερχόμενον εἰς τὸ δωμάτιόν του τὸν ἱατρὸν Βικέντιον, τοῦ ὁποίου οἱ ἡλλοιωμένοι χαρακτῆρες ἐπρόδιδον ἀγωνίαν μεγάλην.

— Δὲν θ' ἀναχωρήσῃς, δὲν δύνασαι ν' ἀναχωρήσῃς, εἶπεν ὁ ἱατρὸς μετὰ φωνὴν συγκεκριμένην· ἡ παρουσία σου μᾶς εἶναι ἀναγκαία, καὶ ἡ ἐντολή σου δὲν ἐτελείωσε. Ἡξεύρεις τί συμβαίνει; Μόλις μᾶς ἄφησες χθὲς τὸ ἑσπέρας καὶ ἡ Λουκίλη κατελήφθη εἰς φλογώδους πυρετοῦ. Ὁλην τὴν νύκτα ἐπηγούρησα αὐτῆς καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ πυρετοῦ δὲν ἐπρόφερε παρὰ δύο ὀνόματα· ὅταν δὲν ἐφώνει τὴν μητέρα τῆς, ἐφώνει σέ. Τὴν ἄφησα εἰς κατὰστασιν ἐξάψεως, ἥτις μετὰ φοβίζει, δὲν σοῦ τὸ κρύπτω. Ἄν ἀπομακρυνθῇς, δὲν ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ζωῆς τῆς. Φαντάσου, νέε φίλε μου, ὅτι ἀποτελεῖς ἡδὴ μέρος τῆς υπάρξεώς της. Ἀπότου ὁ νοῦς της ἐξύπνησε, τὸ πρῶτόν της βλέμμα ἐπε-

σεν ἐπὶ σοῦ. Εἰς σέ ἐνεπιστεύθη πρῶτον τὰ πρῶτα αἰσθήματά της. Ἡ ψυχὴ τῆς εἶναι ὅλως νέα καὶ ἀκόμη δὲν ὑπακούει παρὰ εἰς τὰς ἐμπνεύσεις της. Καὶ βραδύτερον μὲν ἀναμφιβόλως, θὰ δυνηθῇ νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἄνευ σοῦ, ἀλλ' ἐν τῇ παρουσίᾳ ὥρᾳ ἔχει ἀνάγκην νὰ σέ βλέπῃ, καὶ νὰ σέ ἀκούῃ διὰ νὰ διανοηταί, ὥς ἔχει ἀνάγκην ἀέρος διὰ ν' ἀναπνέῃ. Γνωρίζω τὴν εὐθὺτητα τῆς καρδίας σου, καὶ προβλέπω πᾶν ὅ,τι δύνασαι νὰ εἴπῃς πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἀπομακρυνσεώς σου· ἀλλὰ συνεννοήθη μετὰ τὸν ἀδελφόν μου, καὶ ὅλους μου τοὺς φόβους διεσκέδασε. Ὁ λόγος τοῦ ἀρκεῖ βέβαια νὰ καθησυχᾷ τὴν συνείδησίν σου καὶ νὰ σέ πείσῃ νὰ μείνῃς. Μὴ λησμονήσῃς, φίλε μου, ὅτι εἰμαι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ζωὴν τῆς Λουκίλης. Ἐνόσω δὲν ἔλθῃ ἡ Κ. Μονσαβραὶ, ὀφείλομεν ἡμεῖς νὰ τὴν ἀντικαταστήσωμεν. Ἡξεύρω ὅτι αἱ ἐργασίαι σου σέ καλοῦν εἰς Παρίσιους· ἀλλ' εἶσαι νέος, καὶ εὐρὺ μέλλον ἀναπτύσσεται ἐμπροσθέν σου, οὐδὲ δύνασαι δις νὰ εὕρῃς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκπληρώσῃς χρέος τόσο ἐνόν. Πράξε ὑπὲρ τῆς Λουκίλης, ὅ,τι ἠθέλες πράξῃς ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς σου. Ἡ Κ. Μονσαβραὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ βραδύνῃ νὰ ἐπανεέλθῃ. Ἰππῆρες μάρτυς τῆς ἀπελπισίας της, θὰ παρενρεθῇς εἰς τὴν χαρὰν της, καὶ θὰ ἀναχωρήσῃς εὐτυχὴς ἐκ τῆς εὐτυχίας της.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Φρεδερίκος ἐδίσταζε

— Δὲν ἔμπορεῖς πλέον νὰ διαμείνῃς ἐδῶ, εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, ἐπανελάβεν ὁ γέρον. Ὁ χειμὼν προμηνύεται τραχύς. Δὲν ἠξεύρεις τί θὰ εἴπῃ χειμὼν εἰς τὰ μέρη μας. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, αἱ ὁδοὶ, κεκαλυμμέναι ὑπὸ χιόνων, θὰ κατασταθοῦν ἄβατοι. Ἐλθε εἰς τὴν οἰκίαν μου νὰ κατοικήσῃς. Τὸ ἐρημητήριόν μου εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρον ὥστε νὰ σέ δεχθῇ. Ἡ παρουσία σου θὰ μοῦ ὑπενθυμίσῃ τοὺς χρόνους τῆς νεότητός μου· ὅλας λοιπὸν, φίλε μου, τὰς ὥρας τὰς ὁποίας δὲν θὰ περνώμεν πλησίον τῆς φίλης ἡμῶν κόρης, θὰ τὰς περνώμεν ὁμοῦ, ὁμιλοῦντες περὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων τὰ ὁποία ἀγαπῶμεν.»

Καὶ αὕτῃ ἡ εὐθυτέρα συνείδησις ἔχει τοσαύτας σχολιάς πτυχάς, καὶ τόσο ἐπιτήδαιοι εἰμεθα εἰς τὸ νὰ χαρᾷ κτηρίζωμεν τὰς κλίσεις ἡμῶν ὥς κατελήκοντα, ὥστε ὁ Φρεδερίκος, ὑπερησθὲς διότι εἶχε πρόφασιν τινὰ ἐπιτρέπουσαν ἢ μάλλον ἀναγκάζουσαν αὐτὸν νὰ μείνῃ, ἐπίστευσε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος σπουδαίως ὅτι ἐθυσιάζετο συγκεκριμένως νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ. Ἐδέχθη λοιπὸν τὴν εὐγενῶς προσεγεθεῖσαν αὐτῷ φιλοξενίαν, ἥρπασε τὸν σάκκον του, τὸν ὁποῖον εἶχε κλείσει, καὶ, ἀντὶ νὰ λάβῃ τὸν δρόμον τῶν Παρισίων, ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ Βικεντίου, ὅχι χωρὶς νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν ξενοδόχον Τοῦ χρυσοῦ Λεοῦ καὶ τὰς θυγατέρας τῆς, αἵτινες ἔχοναν ποταμῶν δάκρυα.

Ὁ ἱατρὸς δὲν εἶχεν ἀπατήσῃ τὸν Φρεδερίκον. Ἡ Λουκίλη κατείχετο ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ. Ἀλλ' ὁ μόνος εἶδε τὸν νέον ζωγράφον καὶ τὸ πρόσωπόν της καθυσύχασεν ὥς ὑπ' εὐχαριστήσεως. Ἡ λάμψις

τῶν ὁμμάτων της ἐγλύκανεν, ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, καὶ μὲ φωνὴν ἐκφράζουσαν εὐγνωμοσύνην ταυτοχρόνως καὶ ἐπίπληξιν.

— Διατί λοιπὸν ἤθελες ν' ἀναχωρήσης; εἶπεν ὁ Φρεδερίκος ἐκάθητε παρὰ τὸ προσκέφαλόν της καὶ ἐδικαιολογήθη.

(ἀκολουθεῖ τὸ τέλος)

ΧΟΡΟΣ Εἰς τὸ ΠΕΜΠΤΟΝ ΠΑΤΩΜΑ.

Ἰ π ὁ

ALPHONSE KARR.

— Ἡ ὥρα εἶναι ἐννάτη, καὶ ἀκόμη δὲν ἐνδύθης.

— Δὲν εἶναι βία, ἔχομεν καιρόν. Αἱ νεανικαὶ αὐταὶ ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας κατὰ τύχην ἐνθυμήθημεν, αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι αἵτινες παρήρχοντο χωρὶς νὰ τὰς μετρώμεν, ἐν τῇ ἡλικίᾳ καθ' ἣν ἐνομίζομεν ὅτι ποτὲ δὲν θέλομεν ἀποθάνει, ὅτι εἰς ἀνεξάντλητον θησαυρὸν εὐτυχίας ἔμελλε νὰ διέλθῃ ἡ ζωὴ μας, τὸσον καταθέλγουν τὸ πνεῦμά μου, ὥστε αἰσθάνομαι ἀνέκφραστον εὐφροσύνην ἀναπολῶν αὐτάς. Ἡ ζωὴ διαίρεται εἰς δύο διακεκριμένα μέρη, τὸ μὲν, πλήρες ἐλπίδων, αἱ ὁποῖαι ποτὲ δὲν θὰ πραγματοποιηθοῦν, τὸ δὲ, πλήρες μεταμελειῶν δι' ὅσας δὲν ἐγεύθημεν εὐτυχίας. Πάντα δὲ ὅσα ἐφантаζόμεθα τὸσον ὠραῖα διὰ τὸ μέλλον, καὶ τὰ ὁποῖα πραγματοποιηθέντα ὅλας ἔψευσαν τὰς ἐλπίδας μας, αὐτὰ ταῦτα ἀναλαμβάνουν, τὴν μαγίαν των ἐν τῷ παρελθόντι. Ἡ προσδοκία καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦτο ἔχουν κοινόν, δίδον θέλητρον εἰς αὐτάς, τὴν μεσολάβειν χρονικοῦ διαστήματος. Βεβαίως, ἡ νεότης ἔχει καὶ αὕτη τὰς θλίψεις της, καὶ τὸσφ μᾶλλον πικράς, καθ' ὅσον νομίζει ὅτι ἡ ζωὴ ὀφείλει νὰ τῇ παρέξῃ ὅλας της τὰς ἡδονάς· ἐπειδὴ, πρὸς τί ἄλλο ἐγεννήθημεν; λέγουν αἱ ἄπειροι δεκαπενταετίες κεφαλαί. Οὕτω, πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμῶσιν εἶναι βέβαιον, ὅτι θὰ γίνῃ, ἐπειδὴ προὔπεσχεθῇ αὐτοῖς· πᾶν ὅ,τι ἐλπίσουν τὸ θεωροῦν ὡς ὁμολογόν τὸ ὁποῖον ἐν τῷ μέλλοντι ὀφείλει ἐξ ἄπαντος νὰ ἐξαργυρωθῇ. Δεινὸν ἐπομένως καὶ πολὺ ἡ παντελὴς τοιούτων ἐλπίδων κατάψευσις, ἀλλ' ἡ νεότης τὸσφν ἔχει ῥώμην καὶ ζωὴν, ὥστε αἱ θλίψεις αὐτῆς ἔχουν θέλητρον τι, ἔχουν ποίησιν ὥστε τὸ ζῆν καὶ αἰσθάνεσθαι δι' αὐτὴν εἶναι εὐτυχία, ὡς εὐτυχὴ εἶναι τὰ τέκνα τὰ ἀκαταπαύστως κινούμενα, καὶ τὰ ὁποῖα οἰκισθελῶς ἄνω καὶ κάτω τρέχοντα, εὐρίσκουν τέρψιν εἰς τὸ νὰ κουράζωνται περισσότερον καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ δεσμοφύλακος ἐργαζόμενον κατάδικον. Ὅπως καὶ ἂν θεωρήσωμεν αὐτὴν, εἶναι ἡ εὐτυχέστερα ἐποχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν πολλαπλοῦν τις, οὕτως εἰπεῖν, ἄγει βίον.

— Πρόσθε, ὅτι εἶναι ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν κατα-

φαίνεται μᾶλλον τὸ μεγαλοφυχον καὶ εὐγενὲς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἡλικία τῆς θρησκείας καὶ τῆς πεποιθήσεως, αἵτινες μόναι γεννοῦν μεγάλα πράγματα. Δυνάμεθα νὰ τὸ εἰπώμεν ἡμεῖς, διότι οὐτ' ἐγὼ οὔτε σὺ δὲν ἐφθάσαμεν ἐτι τὴν ἡλικίαν, ἐν ἣ ἕκαστος καλεῖ κακίας καὶ ἐλαττώματα ὅσα δὲν δύναται πλέον νὰ πράξῃ· ἐν ἣ ἕκαστος κηρύττει ἀρετάς τὰ φυσικά του μειονεκτήματα, ἐν ἣ καυχῶνται ἐπὶ λιτότητι, ἐνῷ πάσχουν ἀπὸ δυσπεψιᾶς ἐπὶ ἐγκρατείας, ἐνῷ τὸ αἷμα των ἀπώλεσε πᾶσαν θερμότητα· ἐπὶ ἐχεμυθείᾳ, ἐνῷ οὐδὲν πλέον ἔχουν μυστικόν.

— Καὶ εἶσαι γνώμης ὅτι καὶ ἡμεῖς θὰ κατανήσωμεν τοιοῦτοι;

— Ἀναμφιβόλως, ἐπειδὴ ἡ ζωὴ τὸ αὐτὸ τοῖς πᾶσι παρέχει ῥεῦμα, τὰς αὐτὰς ὁχθας, τοὺς αὐτοὺς σκοπέλους, τὸν αὐτὸν λιμένα. Ὅ,τι καὶ ἂν κάμωμεν θὰ διέλθωμεν ὅθεν πάντες διήλθον, καὶ τὸ φρονιμώτερον εἶναι ν' ἀφεθῇ τις εἰς τὴν ῥοὴν τοῦ ῥεύματος, χωρὶς οὐδὲν ν' ἀποπειραθῇ κατὰ τῆς ἀκαθέκτου ὁρμῆς του. Γελῶμεν διὰ τὰ γελοῖα καὶ τὴν σαθρὰν πυραμιδοειδῆ καλύβην τοῦ πατρός μας· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ θὰ κατοικήσωμεν τὴν καλύβην, καὶ ἐπίσης γελοῖοι θὰ ἦμεθα. Καὶ ὅμως τὴν καλύβην θὰ τὴν ἀγαπῶμεν, καὶ πρὸς τὰ γελοῖα μας θὰ ἔχωμεν ἀδυναμίαν· θὰ νομίζωμεν ὅτι ἔχομεν παλάτιον καὶ ἀρετάς.

— Ἐν τοῦτοις, μολονότι τὸ τραχὺ καὶ ταραχώδες τοῦ βίου μου μᾶλλον ἢ ἡ ἡλικία, (ἐπειδὴ πολλῶν μαθητῶν εἶμαι νεώτερος) μὲ ἐξώρισαν πρὸ καιροῦ τῆς προσχαροῦς ταύτης ἐποχῆς τῆς ζωῆς, κατανῶ ὅμως τὰ πάθη καὶ τὰς παρεκβάσεις τῆς νεανικῆς ἡλικίας, καὶ τὰς ἀγαπῶ ὡς τὴν ἄνοιξιν, τῆς ὁποίας ἔχουν τὴν δρόσον. Δυστυχῶς, καὶ ἔλπιζωμεν ὅτι δὲν θέλει διαρκέσει πολλὸ, ὁ βίος ὁ τὸσον ἀμέριμνος τῆς νεότητος ἤρχισε νὰ ταραττεται ἀπὸ τὴν πολιτικὴν. Παράδοξος τύφλωσις τὸ ἐπιδιδῶκειν ἐν τῷ παρόντι τὰ μέλλοντα, τὸ σείειν τὸ ἀνθισμένον δένδρον διὰ νὰ φέρῃ τάχιον καρπὸν ἀσθενῇ καὶ ἀνούσιον, καὶ μάλιστα ἐνῷ τὰ ἄνθη ταῦτα εἶναι τὸσον δροσερά καὶ εὐώδη, ἐνῷ ὅσον τάχιον μέλλουν ἀφ' ἐαυτῶν νὰ καταπέσωσι. Τὸ δένδρον τὸ προῶρως ὠριμάσαν τούς καρπούς του ἀπόλλυσι τὰ φύλλα του πρὸ τοῦ φθινοπώρου· ὁ δὲ ἀπὸ τὴν πολιτικὴν προασχολούμενος δεκαοκταετὴς νέος, κατὰ τὸ τεσσαρακοστὸν τοῦ ἔτος θέλει εἶσθαι ἀδόλεσχον γερόντιον. Εἰς τοὺς νέους δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ τοῦ Λουθήρου

Wer nicht liebt wein, weib und gesang
Der bleibt ein narr sein lebelang.

« Τὸν οἶνον ὁ μὴ ἀγαπῶν, τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ὥδην, Τρελλὸς ἐστὶ καὶ ἔσεται καθ' ὅλην τὴν ζωὴν. »

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἔξαιρῶ τὸν οἶνον.

— Καὶ πῶς τοῦτο; θέλεις νὰ ἐξαλειψῇς ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν τέρψεων ὅσας σὺ δὲν ἀπολαμβάνεις; Ἐπειδὴ δὲν πίνεις σὺ, δὲν πρέπει, νὰ πίνῃ κανεὶς; Μὲ ἐνθυμίζεις τοῦ Αἰσώπου τὴν ἀλώπεκα ἥτις εἶχε χάσει τὴν οὐράν της.